

Column

Liefde ontvangen

Wat vinden we het toch moeilijk om liefde te ontvangen! Kort geleden dacht ik daarover na. Ik zag het bij mensen om me heen. Wanneer liefde in de buurt komt doen ze snel van binnen een deur dicht. “Het ego is ervan overtuigd dat liefde gevaarlijk is” (T12.IV.1:1), zegt de Cursus. Dat is logisch, want het ego is de ontkenning van liefde. Ego’s kunnen liefde geven noch ontvangen. Ze kunnen zich er alleen maar tegen verdedigen.

Ik moest ineens terugdenken aan een gebeurtenis van vele jaren geleden. Ik was 28 jaar en volgde een schildercursus bij twee kunstenaars die in Zuid-Frankrijk woonden. Mijn leraren waren gevoelige en gepassioneerde schilders die het drukke Nederland ontvlucht waren. Toen ik aankwam bleek ik de enige leerling te zijn. Zij vonden dat geen enkel probleem. Ik had hun onverdeelde aandacht.

Ik arriveerde in Frankrijk met een gebroken hart. Kort voor mijn vakantie was een langdurige en serieuze relatie beëindigd. Het was onontkoombaar, maar nu ik mijn geliefde kwijt was voelde mijn hart als een open wond vol putten en kraters. Ik vertelde er weinig over. Ik kwam om te schilderen.

Op de tweede lesdag was ik op het zolder-atelier aan het tekenen. Ik was er alleen en ineens verschenen al mijn emoties op het papier. Ik tekende mijn woede als giftige pijlen en bliksemschichten. Op het volgende vel kwam een mager lichaam met een groot gat in het midden: mijn angst. Ik pakte een nieuw vel. Daar was ineens mijn hoofd, tranen, en grote grijze wolken erboven. Rouw en verdriet. En terwijl ik tekende huilde ik.

Met kloppend hart liep ik de trap af. Durfde ik deze tekeningen te laten zien aan mijn leraren? Ik was niet bang dat ze me zouden afwijzen, uitlachen, het niet zouden begrijpen. Ik voelde wel aan dat ze dat zeker niet zouden doen. Waar ik bang voor was, was dat ze mij zouden begrijpen, mijn pijn zouden zien en me troosten.

Het was op het heetst van de dag en beneden was het rustig. Waar waren ze eigenlijk gebleven? Toen zag ik ze. Ze lagen allebei te slapen. De een lag op de bank in de woonkamer, de ander in een hangmat in de tuin. Op mijn tenen sloop ik dichterbij en bekeek de twee slapende mannen. ‘Moet ik echt bang voor hén zijn?’ vroeg ik me af? ‘Zijn ze werkelijk zó gevaarlijk?’ In hun slaap zagen ze er zo onschuldig uit dat mijn angst wegvloede.

Trouwens, een slaapje was een goed idee. Ik zocht ook een plek om te rusten. En toen we alledrie weer wakker waren, nam ik ze mee naar zolder en liet mijn tekeningen zien. En ze begrepen me, en ze zagen mijn pijn, en ze troostten me. En dat was goed.

“Zoek en vind *niet*”(T12.IV.1:4), is het motto van het ego. Wanneer de liefde nadert, zal het ego adviseren je snel te verschuilen achter een muur van pijn of agressie. ‘Vroeger ben je ook gekwetst,’ brengt het je in herinnering. ‘Dus zie je wel, liefde is gevaarlijk.’

Ego’s kennen geen liefde. Wij wel. Het is wat we zoeken, want het is wat we zijn. Het is de balsem voor onze ziel, de heling van ons gekwetste hart. We kunnen leren onszelf weer te openen en liefde toe te laten. Het is niet nodig er bang voor te zijn.

Nu, twintig jaar later, is het opnieuw zomer en ik koester me in de warmte van de zon. Mijn hart is geheeld. Het wordt tijd om te ontspannen, om te rusten in de liefde.

Margot Krikhaar